

نگاهی به انیمیشن سینمایی لوپتو

لوپتو و فانوس های امیدش

شادی ساختنی است... این شعاری بود که انیمیشن سینمایی لوپتو همزمان با روز جهانی کودک با آن کار خود را در سینماهای ایران آغاز کرد تا روند حضور انیمیشن کودک بر پرده نقره‌ای تداوم یابد. پس از انیمیشن سینمایی پسر دلفینی یک میلیون و ۷۰۰ هزار دلاری، هر انیمیشن دیگری که اکران می‌شد نه فقط در میان منتقدان که در بین کودکان - این سخت‌گیرترین مخاطبان - با آن مقایسه می‌شد. اما لوپتو با سایر انیمیشن های ایرانی چه تفاوتی دارد آیا یکی دیگر از بیانیه های تربیتی یا سینمایی است که قرار است در سینماها رخ بنماید یا قرار است بچه های ما انیمیشنی ببینند که مجموعه ای از خاطرات خود را در قالب سینمایی دیگر ببینند؟ تماشای فیلم لوپتو همراه با صدای دست زدن، خنده و میخکوب شدن شان بر صندلی سینما همراه بود. در این متن می‌کوشم ضمن پاسخ به سؤال فوق، از چند جنبه این انیمیشن سینمایی را شرح دهم.

تکتم نجف منش

نویسنده

فراخوان های اعتصاب سراسری و در شرایطی که اطرافیان ما را از رفتن به سینما بر حذر می‌کردند اما نباید کودکان تاوان فضای اجتماعی و سیاسی کشور را بدهند پس دل را به دریا زدیم و حس خوب فیلم دیدن را در فاصله ای کوتاه پس از تماشای انیمیشن پسر دلفینی تجربه کردیم.

در روز میانی هفته که روز بعد بچه ها باید در کلاس و مدرسه حاضر باشند و با وجود مشکلات اجتماعی، انتظار سینمایی تُنک و کم جان را می‌کشیدیم ولی برخلاف تصور، چند خانواده با چندین کودک و حتی نوجوان به سینما آمده بودند آن هم نه در سینماهای مرکزی و اصلی شهر، جایی در جنوب تهران. این یعنی هنوز اثر خوب می‌تواند مخاطب را به سینما بیاورد.

اکران شجاعانه

لوپتو در حالی کار خود را در سینمای ایران آغاز کرد که شرایط کشور، شرایطی نبود که در آن، رفتن به سینما انتخاب خانواده ها باشد اما «لوپتو» طبق برنامه تعیین شده اکران شد و به سرعت خود را به صدر جدول فروش رساند و میلیاردری شد. شاید مرز این اقبال در محتوا و فضای این انیمیشن نهفته باشد.

اصرار بچه هایی که تنها تبلیغ شبکه پویا، یعنی انیمیشن لوپتو را می‌بینند ما را به سینما برد؛ آن هم در آغاز یکی از